Dr. Walther Groß – Rasová myšlenka nacionálního socialismu

PŘELOŽENO Z ONLINOVÉ REPRODUKCE NA NS-ARCHIV, PŮVODNĚ VYŠLO V DER SCHULUNGSBRIEF, I. JAHRGANG, 2. FOLGE (APRIL 1934), S. 6-19

DOSTUPNÉ Z: https://web.archive.org/web/20100103063105/http://ns-archiv.national-socialism.org/ns/index.php?title=Der_Rassengedanke_des_Nationalsozialismus

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

RASOVÁ MYŠLENKA NACIONÁLNÍHO SOCIALISMU

Slovo rasa je dnes na jazyku všech. V žádné jiné oblasti se obrovský obrat uplynulého roku neprojevil tak drasticky jako ve změněném postoji k tomuto slovu, které bylo ještě včera kacířské. Množství knih o rasové otázce, které se v posledním roce objevily na trhu, lze jen stěží přehlédnout, projevy, přednášky a novinové články následují jeden za druhým a nezbývá než dosáhnout stavu, kdy je každé nové slovo na toto dnes již zdánlivě staré téma odbyto bez rozmyslu.

Takový je dnešní obraz - ale bylo by dobré, kdybychom se na začátku naší vzdělávací práce ohlédli zpět a přesvědčili se, že toto jednomyslné nadšení pro rasové záležitosti, viděno jako celek, je cyklickým jevem posledního roku. Nebezpečím rychlé doby je totiž příliš snadné zapomínání na včerejší cestu, a tedy i na boj, který jediný odhaluje hlubší historický smysl věcí.

Až do dne průlomu nacionálněsocialistické revoluce bylo slovo rasa heslem v boji za nový svět a ze všech stran starého světa se setkávalo s nenávistí, opovržením a odmítáním. To platí nejen pro politický tisk všech minulých tendencí od pravice po levici, ale v naprosto stejné míře i pro vědecký svět, který chce dnes občas vzbudit dojem, že pravda a podstata rasového myšlení je již po desetiletí samozřejmým pojmem. Je dobré si připomenout, že pouhé zabývání se historickým vývojem rasového myšlení vyneslo zasloužilému badateli, profesoru Schemannovi ve Freiburgu, před několika lety Severingův hněv a vedlo k odebrání podpory od Notgemeinschaft der deutschen Wissenschaft, a je dobré si připomenout, že vědecký svět tento brutální zásah do práva na svobodné bádání mlčky akceptoval, aniž by našel odvahu proti takové svévoli ostře protestovat. Je

dobré si uvědomit, že ještě před rokem se slovo rasa v knihách a publikacích lékařů i biologů téměř nevyskytovalo, ba že se s podivnou horlivostí vážně pokoušeli vytlačit ho z veřejného povědomí na jediném místě, kde si vydobylo rozhodující postavení: mám na mysli snahy vymýtit slovo „rasová hygiena“ a nahradit ho bezbarvým slovem „eugenika“, které k nám historicky přišlo z Anglie.

To vše si dnes musíme připomenout, nechceme-li zapomenout, že za rasovými záležitostmi, které našly svůj vnější výraz ve včerejším hořkém odmítnutí i samotného slova, jsou ve skutečnosti zjevně zásadní rozhodnutí. A jen pokud si tuto skutečnost budeme i nadále uvědomovat, může nám být současná záplava publikací a přednášek o všech těchto otázkách dlouhodobě k něčemu. Abychom to plně pochopili, zdá se zde vhodná další úvaha.

V současné době je mnohem důležitější praktická stránka rasových otázek a populační politika. Vývoj porodnosti, zákon o prevenci dědičných chorob a vědecké základy rasové vědy tvoří hlavní část zájmu veřejnosti o rasovou otázku, a proto jsou v této oblasti v popředí lékaři, biologové a antropologové. Celé toto věcné a vědecké zaujetí rasovou problematikou, které je samo o sobě vítané, však v sobě skrývá obrovské nebezpečí: že vědecká fakta budou zastíněna jejich světonázorovým významem, tj. že při posuzování jednotlivých stavebních kamenů bude zanedbáno pochopení stavby jako celku.

Toto nebezpečí je skutečným dědictvím minulé liberální éry. Věda, a zejména přírodní vědy, vděčí za svůj obrovský vzestup svému láskyplnému zájmu o jednotlivé části a dílky světa a života. Jejich metodou bylo rozkládat jevy co nejvíce na fragmenty, zkoumat každý z nich zvlášť a jen zřídka a váhavě

nahlížet na celek. Výsledkem této metody bylo obdivuhodné poznání jednotlivostí, ale samozřejmě také jejich přeceňování, které se nám dnes zdá neúnosné, a nesnesitelný nedostatek celkového pohledu. Pýcha liberální vzdělanosti na poznání jako takové, na znalost jednotlivých faktů, se pro nás stala nepochopitelnou; to, co hledáme a po čem toužíme, je celkový obraz světa, který je pravdivý a dostatečně silný, aby poskytoval vodítko v každodenním životě národů i jednotlivců. A tak všechna jednotlivá vědecká fakta, která dohromady tvoří základ nového rasového myšlení, mají pro širokou veřejnost hodnotu jen do té míry, do jaké se sladí do takového celkového obrazu. Pro neodborníka jsou však bezcenné a nezaslouží si, aby se je učil a poznával, pokud se nevztahují k základním a obecným aspektům světonázoru.

To je kritika, kterou musíme vznést vůči záplavě publikací v této oblasti: až na poměrně malé výjimky jsou to všechno pečlivé a hodnotné kompilace vědeckých faktů, které mají pro širokou veřejnost jen velmi omezenou hodnotu, protože jim chybí velký intelektuální a světonázorový rámec, který jediný je může spojit v celek, a tím i v hodnotu.

Zde přichází na řadu vzdělávací a výchovná práce strany. Když mě Vůdcův náměstek 17. listopadu pověřil dohledem a standardizací vzdělávací a propagační práce v této oblasti, nebylo to z obavy, že by se někde mohly šířit vědecky nesprávné názory, ale z tisíckrát větší a oprávněnější obavy, aby jednostranné zaplavování veřejnosti čistě vědeckými diskusemi nezpůsobilo, že lidé ztratí ze zřetele to, co je v této oblasti podstatné a zásadní. A právě proto budeme na tomto místě hovořit o duchovně-revolučním významu rasového myšlení,

než budou v příštích vzdělávacích dopisech podrobně představena fakta důležitá pro náš obor.

Když se v roce 1918 zhroutil řád, který byl po desetiletí považován za samozřejmost, a přinejmenším německý národ byl náhle postaven před nutnost zcela nové rekonstrukce, nastal čas, kdy si všichni seriózní lidé museli zodpovědět otázky, které v klidných a bezpečných dobách nikdy nepřicházejí v úvahu. Rozhodující byla samozřejmě otázka, jaké síly utvářejí a udržují státy. Neboť tyto síly pak bylo třeba probudit a použít jako zbraně v boji za nové vytvoření Německa. Představme si rychle názory, které byly vysloveny.

Nejstarší historický názor, který v podstatě přežil od starověkého Říma až po současnost, považoval samotný stát za sílu, která utváří dějiny, a věřil v přímo božský původ státu. Ať už vycházel ze středověkých představ církve, nebo z konzervativních představ o udělení neomezené moci knížatům: v obou případech byla nositelem dějinného života, a tedy i veškeré dějinné moci, božská milost konstitutivní povahy; a v následujících letech se z tohoto přesvědčení pokoušely různé strany vyvodit politické závěry. Ostatně dodnes žije tato myšlenka v obou zmíněných podobách v bratrské zemi Rakousku posledním umírajícím životem a stala se příčinou zmatků a křečí těchto měsíců.

Další buržoazně-demokratický vývoj výše uvedených názorů představuje formálně právní pojetí některých ústavních právníků, kteří nyní ovšem popírali božskou moc pro jednotlivé osoby, ale nahrazovali ji formálním právem, jak se vyvinulo v průběhu dějin jako ústavní a mezinárodní právo, a kteří nyní zastávali názor, že podstata a moc historického života se

projevuje v otázkách ústavy a právní organizace ústavního práva.

Od poloviny minulého století ožívalo nové hnutí, které se stavělo do opozice vůči těmto přesvědčením, jež v podstatě vždy vycházela ze strnulého státního myšlení, které, zachváceno obrovským rozmachem hospodářského života, stále více stavělo do centra ekonomiku a její formy a nakonec je považovalo za hybnou sílu dějin. Marxismus na jedné straně a liberální vrcholný kapitalismus na straně druhé jsou představiteli takových názorů, které našly své klasické vyjádření v osudové Rathenauově větě „Hospodářství je osud“.

Je známo, že v poválečných letech byly boje mezi stranami a skupinami v podstatě bojem mezi výše uvedenými základními názory. Jakkoli se mezi sebou lišily a jakkoli urputně své spory vybojovávaly, jedno měly společné: naprosté nepochopení pro hodnotu, kterou jsme my a s námi miliony lidí od války matně prožívali jako nejvyšší historický a politický pojem: hodnotu národa jako takového.

Slovo „národ“ má za poslední tři lidské věky proměnlivou historii a tato historie je dobrým kusem intelektuální historie této doby obecně. Před sto lety byl „národ“ bojovým pokřikem v boji jedné třídy proti druhé: národ se dožadoval práv, národ se dožadoval podílu na řízení osudu státu, národ se bouřil proti výlučné vládě knížat, kněží a aristokratů. K národu tehdy patřily i demokratické střední vrstvy, které bojovaly o uznání. Když toho bylo dosaženo, když byl třetí stav prostřednictvím ústavy začleněn do vedení státu, když buržoazie opustila prapor revoluce a obrátila se ke skupině, která vlastnila a udržovala stát, zůstal nově vznikající proletariát, čtvrtý stav, osamocen a jménem národa horlivě pokračoval v boji proti vládnoucí moci.

Pojem národ zůstal bojovým heslem třídy a buržoazie tento charakter slova nadále uznávala: jestliže se počítala mezi národ, dokud byla vzbouřencem proti stávajícímu řádu, nyní, když se počítala mezi pány, se od něj vzdálila a přenechala toto slovo a pojem svým nástupcům v revolučním boji.

V dnešní době je dobré si uvědomit, jak hluboce bylo slovo, které dnes ztělesňuje nejvyšší hodnotu historického života, po desetiletí znesvěcováno. „Národ“ jako heslo v ostrém třídním boji, vyslovované někdy s vroucností proletářského rozhořčení, jindy s lítostivým opovržením otráveného občana - to byla ještě za Bismarcka realita, tak samozřejmá, že vyvolala obrovský rozruch, když sám kancléř jednoho dne rozhořčeně vrhl své vlastní vyznání proti tomuto znesvěcení pojmu: “Národ! Národ! Co to znamená národ? My všichni patříme k národu! I já patřím k národu!“ Není divu, že tento výrok velkého kancléře vyvolal na jedné straně rozpory a na druhé straně nepochopitelný posměch: vždyť vyjadřoval nový pojem, který se pro národ znovu zrodil až v hřmotu bitvy za světové války.

Není náhodou, že předválečná doba neměla slovo pro celek národa, který přesahoval všechny třídy, vrstvy a stavy, protože neměla pojem a zkušenost celku, ale v souladu s liberálním postojem pouze chápání úlomků a částí, stále se zvětšující fragmentace až k poslednímu nedělitelnému úlomku, až k „jednotlivci“, který se nakonec stal obsahem zkušenosti a středem veškeré činnosti. Tento stále se zvětšující rozpad představuje základní intelektuální vývoj liberální epochy; a svůj konec a překonání našel ve zkušenosti války.

Na frontě se znovu zrodil pocit osudové sounáležitosti, společenství jako celku, k němuž všichni patříme, jehož zákon nad námi stojí a řídí nás jako své části v životě i smrti, ve štěstí

i utrpení. Zkušenost fronty znovu probudila vědomí, že toto nerozlučné společenství není výsledkem dobrovolného sdružení, vzájemné smlouvy či jakýchkoli racionalistických frází, ale osudovým zákonem, z něhož se nikdy nemůžeme vymanit, a poválečné období mělo svůj duchovní smysl v tom, že tuto zkušenost, zrozenou v ocelových bouřích fronty a vytvořenou v jedinečné a mimořádné historické situaci, přeneslo do každodenního života celého národa jako nový pocit společenství, jako socialismus německého typu.

Slovo národ tak dostalo zcela nový a zároveň starobylý význam. Z hesla třídního boje se stalo symbolem nerozlučného, osudového společenství, do něhož se rodí každý člověk. Egocentrické myšlení předválečného období bylo náhle nahrazeno životem, myšlenkami a pocity obrovského sedmdesátimilionového národa, který žije nebo umírá jako celek, je bohatý nebo chudý, šťastný nebo zoufalý jako celek a zahrnuje všechny drobné události jednotlivých lidí do tohoto osudu celku. A jednotlivý člověk, nepostradatelný jako součást tohoto celku a zároveň malý a nepatrný ve vztahu k němu, vystupuje ze středu světa a znovu se začleňuje do národa jako částečka 70 milionů, potřebná a zároveň nepatrná jako kapka vody ve velkém moři.

Jakkoli je tato změna perspektivy ve srovnání s předválečným obdobím obrovská, neznamená konec duchovního vývoje. Sedmdesátimilionový národ je velký a stojí za to pro něj žít i umírat. V nacionálním socialismu se však do popředí dostala ještě větší myšlenka, která nám umožnila vidět ještě širší prostory. Před 70 miliony, které tvoří německý národ v naší generaci, stojí jejich otcové a matky, stojí jejich rodiče, stojí generace a generace po staletí a tisíciletí do šedého pravěku. A

po dnešních 70 milionech přicházejí děti a vnuci, století za stoletím, tisíciletí za tisíciletím do mlhavé, vzdálené budoucnosti. Přes vzestupy a pády dějin států, přes vzestupy a pády kulturních forem, přes války a vraždění, přes mír a klid, o nichž nám vyprávějí knihy dějin, teče proud krve našeho národa z neznámé minulosti do neznámé budoucnosti. A jakkoli je sedmdesátimilionový národ velký ve vztahu k osudu jednotlivce, je stejně malý ve vztahu k tomuto tisíciletému krevnímu řečišti. Jestliže se nám před chvílí zdálo, že je to moře, v němž plujeme jako kapky, nyní se osud, štěstí či neštěstí celé sedmdesátimilionové generace z výšky nového pohledu stává stejně malým jako vlnka v proudu, která se zvedá a zase klesá, aby ji nahradila další; a je to nahodilé a nevýrazné a důležité je jen jedno, že proud sám plyne dál, ke svému vzdálenému cíli...

Obnovení pojetí národa jako velkého osudového společenství bylo první etapou na cestě k novému způsobu myšlení; druhé etapy dosáhneme v okamžiku, kdy uvidíme větší jednotu za časným 70milionovým národem, který nazýváme věčným národem Němců.

Probuzení nového ducha

Toto myšlení v pojmech generací představuje rozhodující zlom jak v intelektuálním, tak v praktickém politickém ohledu a tento zdánlivě jednoduchý a samozřejmý koncept má uprostřed dnešních politických sporů nesporný význam. Pojem národ tak získal charakter, který se zásadně liší od významu, který je s tímto slovem spojován v mezinárodním právu dodnes. Je totiž zřejmé, že rozhodující je příslušnost k národu ve výše rozvedeném smyslu původu, tj. pokrevní a historická příslušnost. V politickém světě je pojem „národ“ chápán ve

zcela jiném významu; určujícím faktorem pro příslušnost k národu je mnohem povrchnější, především formální právní příslušnost ke státu. Je tedy možné, že v současnosti vedou státní hranice středem národnostních celků, které mají být přísně a nedotknutelně udržovány a jsou považovány za historicky oprávněné, a tedy politicky nutné nejen z politické kalkulace, ale i ze základního světonázorového přesvědčení. Pro formální právní myšlení se haličský Žid stal příslušníkem německého národa, jakmile platil daně zde a ne v Lodži, a měl se stát Francouzem nebo Angličanem, pokud se integroval v Paříži nebo Londýně. Jakkoli je takový názor nesmyslný, přežívá mezi námi v oslabené podobě dodnes ve všech těch buržoazních mozcích, které dnes samozřejmě popírají význam osvědčení o státním občanství pro určení národnosti, ale přesto věří v rozhodující roli například jazyka pro určení národnostní příslušnosti. Každý, kdo - jak se o to pokoušela vědecká literatura o demokracii - pojímá národ pouze jako jazykové a kulturní společenství a zcela opomíjí pokrevní vazby, je stejně vzdálen našemu organickému, tj. pokrevnímu, biologickému pojetí národa.

A zde jsme se dostali do bodu, kdy vědecké myšlenky a koncepce vstupují do vztahu s politickým a dějinným myšlením nové doby. Zatímco v minulosti byl veškerý státní život záležitostí formálního práva více či méně odtrženého od člověka a člověk sám byl zároveň fenoménem patřícím do oblasti čistě duchovních nebo náboženských a církevních idejí, dnes vidíme člověka opět jako tvůrce a nositele, a tedy jako podstatný obsah státu, ale zároveň člověka a národ jako tělesně-duchovně-duševní jednotu, kterou nelze nikdy pochopit, pokud se k ní snažíme přistupovat výhradně ze strany čistého ducha. A tak si uvědomujeme, že i fyzická, biologická a vědecká fakta

lidského a národního života patří do okruhu té úvahy, která usiluje o plné pochopení dějinného života. Vedle intelektuálních a kulturních dějin jsou tedy i přírodní dějiny člověka nezbytným předpokladem pro obraz světa a dějin, který odpovídá praktickým potřebám a duchovním potřebám naší doby.

Zde je třeba jen stručně zmínit, že počátky takového přístupu jsou v podstatě staré. Od doby, kdy Platón před třemi tisíci lety psal o státu, řada jasných hlav opakovaně uznávala, že život ve státě není myslitelný bez fyzického zdraví. S rozvojem vědeckého poznání v minulém století byla těmto souvislostem věnována stále větší pozornost. Zatímco Gobineau učinil první významný pokus vysvětlit rozmanitost kulturních a historických jevů rasovou různorodostí tvořivých národů, ale zároveň příbuznost velkých kulturních činů prostřednictvím prvků téže krve, Galton položil základy pro pochopení biologického ničení národů a zároveň vyslovil vědecky podložené požadavky, jak se tomuto nebezpečí vyhnout. Stal se tak zakladatelem „eugeniky“, kterou my v Německu již po desetiletí nazýváme „rasovou hygienou“. A zatímco přírodní vědy nyní rychle prohlubovaly všechny ty vědecké poznatky, které zůstaly během těchto prvních pokusů o zcela nový způsob myšlení částečně neprokázány, objevovali se mezi mysliteli první hlasatelé nového biologicky založeného pohledu na dějiny.

Nietzsche vášnivě a opakovaně vznášel požadavky, které odpovídaly tomuto novému duchu, Schemann a Woltmann pokračovali v Gobineauově díle a na prahu 20. století nám Houston Stewart Chamberlain ve svých „Základech“ předložil

první významný nástin rasového pohledu na dějiny, který zůstal po dvě desetiletí rozhodujícím dílem rozdělujícím názory.

A zatímco přírodní vědy opět přinášely nové poznatky, v myslích a srdcích nově probuzených lidí rostl, často nevědomě a jen pomalu se vyjasňoval, zásadně nový obraz sil a forem historického života, který pak našel své politické a praktické vyjádření v nacionálněsocialistickém hnutí Adolfa Hitlera, ale zároveň i v „Mýtu 20. století“ Alfreda Rosenberga.

Tento biologický pohled na dějiny však představuje revoluci mysli v tom nejvelkolepějším měřítku, pokud se poměřuje s dřívějšími představami.

Proč národy zanikají?

Od té doby, co se lidé zabývají dějinami minulých dob a národů, je vždy zajímala velká otázka příčin úpadku a zániku států a kultur. To je koneckonců otřesný a skličující obraz, který zůstává ze všech pozorování dějin: Po vzestupu a rozkvětu přišlo období stagnace, po němž brzy následovaly první známky rozpadu a úpadku. Moc státu ochabla, umění upadlo, duch a víra klesly ze svých hrdých výšin, až nakonec kdysi tak hrdý národ vedl jen stín své existence a nakonec jeho dějiny vymazal vzestup jiného. Tak se velké říše árijské Indie, Peršanů, Řeků nebo Římanů ponořily do propadliště dějin a často jen rozpadající se ruiny, nad nimiž roste džungle nebo vane písek pouště, připomínají velké činy dávných národů, nad nimiž se dějiny přenesly.

Lidský duch znovu a znovu hledá příčiny těchto procesů a tyto otázky nejsou v žádném případě neplodné nebo plané, naopak: zejména politici si je musí klást na začátku svého působení,

protože na jejich zodpovězení závisí povaha a smysl celé jejich práce.

Pokusy vysvětlit úpadek velkých civilizovaných národů politickými nebo ekonomickými příčinami byly dlouho marné. Žádná z těchto odpovědí nebyla uspokojivá a nakonec je nahradila unavená víra rezignované doby, která v našich dnech začala úpadek národů považovat nikoli za důsledek nějaké jediné příčiny, ale za osudovou nutnost života národů samotných. Přesvědčení, že životnost a vitalita národů a jejich výtvorů je stejně omezená jako životnost a vitalita jednotlivých lidských bytostí, a že tedy vzestup a rozkvět musí osudově následovat úpadek, mládí a tvůrčí činorodost zastarání a pád, vedlo k učení o úpadku Západu a stalo se tak vnitřním předpokladem úpadku charakteru a morálky poválečného období, které jsme všichni s hrůzou prožívali. Je-li totiž konec a pád i našeho národa osudový a nevyhnutelný, pak samozřejmě už nestojí za oběti a odříkání, které všechny boje o budoucnost vyžadují, a bezohlednost, sobectví a bezuzdné uspokojování všech vlastních tužeb jsou ospravedlněny marností všech vyšších cílů pro budoucnost.

Německo by nikdy nemohlo zažít zlomový okamžik posledního roku, kdyby se obecně věřilo unavené doktríně o odříkání osudového konce našeho národa. Byla však otřesena, ba v podstatě již překonána, když našla své nejhlasitější zastánce navenek - byla překonána poznatky rasového pohledu na dějiny, který veden zdravým rozumem a potvrzen nejnovějšími vědeckými poznatky odpovídá na otázky o příčinách úpadku národů v životě dějin zásadně jinak. Učí nás, že to není ekonomika a politika, ani přírodní katastrofy či vnitřní konflikty, které jsou schopny dlouhodobě zničit národy, ale že

konečnou příčinou každého úpadku národů v dějinách, kterou dokážeme postihnout, je biologická příčina, která zlomila sílu a zdraví rasy.

O osudu národů nerozhoduje přízeň či nepřízeň prostředí, ani klima, ekonomika či politika jako takové, ale pouze síla rasy a zdraví její krve, v níž se rozhoduje o vzestupu a pádu. A dokud národy země bděly nad těmito základy svého bytí a chránily a uchovávaly je, jejich díla vydržela a každá porážka ve válce nebo každá neúroda se svými důsledky mohla být překonána a přetrvána. Pouze národ, jehož rasa je zničena, navždy zaniká. Neboť síla a zdraví krve jsou národům dány jen jednou, a jakmile se rozpadnou, nemohou být nikdy obnoveny jako zničená města nebo zpustošená pole. Podíváme-li se zpět do historie s tímto pohledem, který nás naučila a potvrdila moderní věda, pak se před námi náhle rozvine zcela nový obraz a na nesčetných jednotlivých příkladech je náhle jasné, jak počátek úpadku velkých národů měl vždy a všude své příčiny ve zničení rasové podstaty. A při bližším zkoumání si uvědomíme, že takový biologický úpadek, po němž následuje úpadek politický, je možný třemi různými způsoby, které samozřejmě v realitě historických událostí probíhají vždy současně, ale které je třeba pro přehlednost v této úvaze na chvíli oddělit.

Prvním procesem biologického rozpadu je početní úbytek. Veškerý život na zemi je ohrožován nekonečnými nebezpečími a těžkostmi a lidé a národy nejsou výjimkou. Války připravují o život nespočet mužů v nejlepším věku, epidemie vylidňují celé země, přírodní katastrofy a hladomory často vylidňují rozsáhlé oblasti země. Život v tomto světě plném bojů a nebezpečí by byl již dávno zničen, kdyby příroda nenašla ochranu v plodnosti svých tvorů. Každý podzim rozptýlí po

zemi miliardy semen; miliony a miliony z nich mohou být zničeny, ale stále jich je dost, aby zakořenily a vyrostly v nové nositele života.

A tak byla do lidí vložena i vůle žít nad rámec sebe sama, snaha rozmnožovat se a množit se, aby přes všechna nebezpečí, přes všechny těžkosti a katastrofy života národů mohly nové generace vždy převzít dílo svých předků a předat je do vzdálené budoucnosti. Ať byl osud národů na zemi jakkoli těžký, ať byla v jednom okamžiku zničena jakkoli velká část žijícího lidského pokolení, za několik generací se vzpamatovaly, aby znovu povstaly, pokud byla jejich vůle k životu zdravá a jejich plodnost neochabovala. Z lůna poraženého pokolení vyrůstali mstitelé a osvoboditelé v zástupech zdravých dětí a zároveň právě zde vytryskl pramen, který dal sílu nové velikosti a rozkvětu civilizace.

Běda však lidem, kteří zapomínají, že jedinou cestou do budoucnosti jsou děti. Tam, kde se rodina stává malou, kde pouze počet dětí nahrazuje ztrátu umírajících, je každá válečná ztráta nebo každé období hospodářských potíží katastrofou, která se dotýká krve tohoto národa. Nyní totiž vede k poklesu počtu obyvatel, a tím k oslabení sil a vyvolává nové hrozby ze strany silnějších sousedů, které až příliš snadno vedou ke konečnému pádu. Dějiny totiž nesnášejí prázdná místa, a tam, kde ochabla vůle národa žít a jeho národní síla byla zlomena, nastoupí podle věčných zákonů na jeho místo jiný, silnější, a smete ho, protože síla a činorodost jsou Bohem dané životní hodnoty.

Jakkoli je však počet obyvatel důležitý, o biologickém osudu národa v žádném případě nerozhoduje jeho zachování. O hodnotě života totiž nerozhoduje počet jako takový, ale pouze

počet nositelů síly a schopností, zdraví a výkonnosti. A právě z tohoto důvodu příroda vytvořila takovou hojnost a nadbytek živých tvorů, protože ze své nekonečné nabídky může díky drsnému zákonu selekce neustále zvyšovat a zlepšovat hodnotu a výkonnost svých tvorů.

V životě národů vždy hrozí nebezpečí obrácené, inverzní selekce. Spočívá v tom, že místo nejlepších a nejschopnějších se zvláštní péče dostává právě slabým a nemocným. Národ je koneckonců mnohost dědičných linií, z nichž každá v sobě skrývá jinou hodnotu a jinou schopnost. A pro historický osud národa musí být rozhodující, zda se v průběhu staletí zvýší počet dědičných linií, které jsou nositeli nejvyšších a nejschopnějších hodnot, a tím pozvednou národ, nebo zda budou naopak zničeny a přerušeny a na jejich místě převládnou ty dědičné linie, které v sobě skrývají horší a neschopné dispozice. A lékařská stránka této otázky není zdaleka nejdůležitější; ve starověku ještě neexistovala ona přehnaná lidskost, která v dnešní době uchovává i to nejzávažnější dědičné zatížení k rozmnožení, a tím i opakování ve stále nových generacích. Tehdy dědičné kmeny s těžkými degeneracemi dříve či později vymíraly, a přesto se hodnota a výkonnost národa v důsledku špatné selekce posouvala na nepříznivou stranu. Ani v říši normálních a zdravých lidí totiž neexistuje rovnost mezi lidmi. Jednotlivci převyšují průměr v síle ducha nebo těla, zatímco jiní za nimi zaostávají, aniž by byli patologičtí nebo nenormální. Běda národu, který v průběhu svých dějin vyčerpá ty vzácné generace, jejichž dědictví má výjimečnou hodnotu, místo toho, aby je žárlivě chránil! Výsledkem je, že postupně chybějí výjimečné talenty a na druhé straně nabývají na významu ty méně hodnotné. A to dříve či později nevyhnutelně znamená úpadek státu a kultury. Počet

lidí zůstává stejný, nebo se dokonce může zvyšovat, jazyk je stejný, hranice země se nemění, ale lidé, kteří je naplňují, se vnitřně změnili, už nevytvářejí nové hodnoty z nevyčerpatelného pramene rasové zdatnosti, jako to dělaly generace před nimi, ale spokojují se s udržováním toho, co bylo předáno, dokud na to už není dost sil a pochopení, a nakonec dekadentní generace epigonů nechá dědictví předků zchátrat, protože v jejich krvi už nežije síla jejich tvůrců.

Všechna tato nebezpečí početního úbytku a dědičného zhoršení národa v důsledku špatné selekce však nabývají svého konečného a nejhlubšího významu teprve tehdy, když si uvědomíme, jakou roli hraje rasa v užším slova smyslu v dějinách národů.

Slovo rasa se dnes používá ve dvou různých významech, což vysvětluje mnohá nedorozumění mezi lidmi. Dosud jsme o rase jako takové hovořili ve smyslu všech těch dispozic, které jsou u lidí, a vlastně u všech lidí, dědičné, tj. nejsou způsobeny vlivy prostředí, ale pouze dědičností krve. Věda zde zavedla termín „vitální rasa“. Vedle toho však existuje pojem rasy v pravém slova smyslu, vědcova soustavná rasa, kterou označujeme skupinu lidí, kteří se shodují v podstatných fyzických a duševních dědičných vlastnostech. Mluvíme tedy o různých velkých rasách lidstva a stavíme je proti sobě jako skupiny, které k sobě patří samy o sobě. A podíváme-li se nyní na národy, které sehrály určitou roli v průběhu dějin, vidíme, že většinou obsahovaly lidi různého rasového původu. Nebyla to však rasová směsice, která utvářela způsob, jakým se tato různorodost srostla v jeden národ, ale vždy nejprve rasové rozvrstvení. Starověké civilizované státy totiž vděčí za svůj původ árijskému člověku nordické krve, který je všechny a

jejich kultury stvořil. A tam, kde se setkal s cizími obyvateli země, se s nimi nemísil, ale podrobil si je a postavil nad ně své soukmenovce jako panskou třídu. Z této třídy nordických dobyvatelů však vzešlo vše, co starověké národy vytvořily z hlediska hodnot a úspěchů. A jejich velikost trvala jen tak dlouho, dokud byla nordická krev, která je stvořila, dostatečně silná a vlivná. Jakmile se však ztratila čistota krve a cit pro rozdíly mezi rasami, jakmile do nich pronikla cizí krev, začal úpadek kultur a států a v dějinách všech dob můžeme šokovaně pozorovat, jak pronikání cizí krve jde ruku v ruce s rozkladem zvyků, víry, charakterových a mravních hodnot, a tak nenávratně ničí základy, na nichž byla kdysi postavena budova vzkvétající kultury.

Ale všechno, co pak vidíme v průběhu dějin takového hroutícího se národa, pokud jde o politické deviace a hospodářské zmatky, není v podstatě nic jiného než důsledek zničené biologické síly, která zeslábla, protože byla nezodpovědně opuštěna čistota a soudržnost krve.

Prostředí nebo dědičnost?

Právě uvedený přehled forem biologického úpadku národů, který je sám o sobě příčinou a konečným obsahem historického úpadku obecně, se stane srozumitelným v celém svém významu teprve tehdy, podíváme-li se na poslední dva zmíněné procesy, protiselekci a rasové míšení, odděleně. Neboť zatímco význam početního úbytku je snadno zřejmý, v případě těchto dvou procesů narážíme na otázku, která vyžaduje důkladné zpracování: otázku rovnosti či nerovnosti lidských bytostí.

Je dobře známo, jak po Francouzské revoluci začalo dogma o „rovnosti všeho lidského“ triumfálně procházet světem ve

stopách marxismu. Přesvědčení o rovnosti lidí, tj. o naprosté neexistenci všech podstatných rozdílů, bylo ve Starém světě rozšířeno v mnohem větší míře, než se na první pohled zdá. A o závažných důsledcích tohoto přesvědčení budeme muset hovořit za chvíli. Nejprve si však musíme odpovědět na otázku, jak bylo možné dospět k názoru, který je v tak drastickém rozporu s každodenním pozorováním, a držet se ho. Vždyť skutečnost, že lidé nejsou stejní, že fríský rolník se liší od negra nebo Eskymáka, ale že i například v rámci německého národa se tělesná stavba, nadání a charakter každého jedince liší od ostatních, je zřejmá z každého pohledu na život samotný. Proto je pro nás nesmírně důležité seznámit se s intelektuálním nástrojem, s jehož pomocí se marxismus a liberální období dokázaly i přes tyto hmatatelné rozdíly držet svého dogmatu rovnosti: byla to doktrína prostředí, teorie prostředí.

Jejich význam byl následující: věřilo se, že všechny živé bytosti jsou ve svém vývoji určovány, formovány a utvářeny silami prostředí, v němž vyrůstají. Věřilo se, že stejné prostředí musí vést ke stejným vývojovým výsledkům a různé vlivy prostředí musí nevyhnutelně vyvolat rozdíly. Tyto rozdíly však byly tehdy chápány pouze jako vnější, pouze náhodné a mohly se kdykoli změnit změnou podmínek prostředí. To umožňovalo zachovat přesvědčení o zásadní rovnosti všech lidských bytostí, aniž by bylo nutné popírat nepřehlédnutelné rozdíly samotných živých forem.

Tato environmentální teorie a jí podporovaná doktrína rovnosti se staly zdánlivě vědeckým základem pro celou řadu politických a intelektuálních závěrů.

V domácí politice z ní vycházely všechny demokratické ideje. Neboť pokud mezi lidmi neexistovaly žádné zásadní rozdíly,

nemohly existovat ani zásadní rozdíly v právech a povinnostech: logickým požadavkem pak byla rovná práva pro všechny. Demokracie, parlamentarismus, nezodpovědnost, ubíjení každé osobnosti byly důsledky každého takového názoru a to, co znamenaly v praxi, zažilo v poválečném období Německo, ale v ještě strašnější míře samotné Rusko. Ale tam, kde se dogma rovných práv nedalo při nejlepší vůli na světě udržet, kde se odchylka jedince od normy stala tak silnou, že ji už nešlo přehlédnout ani při nejhorší vůli na světě, se marxismus snažil zasáhnout zcela neadekvátními prostředky ve smyslu environmentální doktríny: rozený zločinec, bezcitný vrah, který od nejútlejšího mládí procházel životem s asociálními instinkty jako škůdce společnosti, byl do včerejška také jen „obětí svého prostředí“, a ne brutální likvidace takových vražedných povah, nýbrž jejich pečlivá výchova a polepšení přenesením do „lepšího prostředí“ se zdály být na místě. Počátky „moderního“ trestního systému hovořily výmluvnou řečí: vězení s rádiem, kulečníkem a knihovnou, v němž loupežný vrah vedl stokrát pohodlnější život než těžce pracující dělník na venkově - to bylo logické vyústění víry, že povahu člověka lze rozhodujícím způsobem určovat nebo dokonce měnit vnějšími vlivy.

Na tomto místě bychom však neměli zapomínat, že takový absurdní omyl nebyl doma jen v marxistickém světě, ale v podstatě stejně rozšířený byl i v buržoazii. Neboť přeceňování vzdělání a výchovy, které vedlo k třídní aroganci a k nesmyslné vzdělávací mánii buržoazie, mělo své kořeny v přesvědčení o možnosti formování vlivem prostředí. Jen proto viděl buržoazní svět záruku hodnoty člověka v osvědčeném školním a univerzitním vzdělání, protože byl v hloubi duše přesvědčen, že hodnoty člověku předává duchovní prostředí, v němž vyrůstal.

Jestliže v době, kdy se Rousseau stal průkopníkem moderních vzdělávacích požadavků, nebo když Marx rozhodoval o pokroku či úpadku v ekonomickém prostředí, bylo ještě možné považovat všechny tyto milieu-teoretické úvahy přinejmenším za vědecky možné, přírodní vědy nám od té doby ukázaly jejich naprostou neudržitelnost. Účení dědičnosti, které je prakticky letité, nás nezvratně poučilo o tom, že určujícím faktorem vývoje živých bytostí, včetně člověka, je především dědičný materiál, který jim předali rodiče. Žádná síla prostředí nemůže toto dědictví podstatně změnit. Na jednom místě může jistě rozvoj predispozic podporovat, na jiném je může brzdit a bránit jim. Žádná síla prostředí, ať už materiální nebo duchovní povahy, však nikdy nemůže rozhodujícím způsobem změnit nejvnitřnější podstatu dispozic, a tím ani povahu samotného člověka.

Plný význam tohoto poznání nám bude jasný, když se zamyslíme nad důsledky, které z něj vyplývají, a zároveň pochopíme, proč je jistě užitečné znát vědecká fakta o dědičnosti podrobně, alespoň v hrubých rysech. Převracejí totiž svět, který se donedávna zdál neotřesitelný.

Lidské kvality, dobré i špatné, již nejsou výsledkem „dobrého nebo špatného prostředí“, ale jsou výrazem dědičných dispozic, které máme v krvi a které nám předali naši otcové a matky. Nemůžeme je změnit, ani je nemůžeme znovu obnovit či svévolně ztratit. Spíše si podle našich současných znalostí musíme představit, že národ vstupuje do svých dějin s danými dědičnými dispozicemi a že všechny dané dědičné dispozice v tomto národě nadále kolují, dokud se někde nepřeruší tok krve, a tím se navždy nezničí částice původních dispozic.

Velká většina lidí bude mít původně průměrné, užitečné dispozice, malý počet lidí je bude převyšovat v tělesné, duševní a charakterové hodnotě, malý počet lidí bude možná postižen horšími a nemocnými dispozicemi. A to vše, budiž řečeno ještě jednou, není způsobeno různými silami prostředí, například společenským postavením, ale vůlí osudu, který zde působí jako dědičnost.

A nyní se stává srozumitelným důležitý pojem selekce: pokud jsou talenty, které vynikají nad průměr, pečlivě rozvíjeny, pokud jsou jejich nositelé chráněni, pokud se jejich počet v průběhu generací zvyšuje, pak se hodnota národa takovým výběrem nejschopnějších zvyšuje. A naopak se snižuje protiselekcí, kdy jsou nositelé nadprůměrných talentů ničeni nebo se snižuje jejich počet, zatímco ti horší jsou podporováni a početně rostou. Rozhodující pro pochopení tohoto procesu, o jehož významu pro dějiny jsme se zmínili výše, je tedy fakt dědičnosti, který zároveň zahrnuje uvědomění si nemožnosti vytvářet nové hodnotné vlohy svévolnými opatřeními člověka zvenčí nebo zlepšovat nemocné či méněcenné působením prostředí.

To znamená, že viditelné rozdíly mezi lidmi, které se projevují v jejich tělesných, duševních a charakterových vlastnostech, nabývají rozhodujícího významu. Jsou výrazem přirozené povahy svých nositelů a vyžadují pozornost, která jim byla ještě včera odpírána. Nerovnost proto uznáváme jako všudypřítomný fenomén veškerého života a budeme ji muset zohlednit i v existenci státu.

To však znamená rozchod se všemi demokratickými a parlamentními názory, znamená to skutečně aristokratický postoj, znamená to princip vůdcovství a rozdílné rozdělení

povinností a práv podle nadání jednotlivce. Fráze o rovných právech pro všechny je nyní nahrazena nacionálněsocialistickou zásadou: každému, co jeho jest - to znamená právo a povinnost, působnost a odpovědnost, které odpovídají jeho konkrétním dispozicím.

Z hlediska zahraniční a kulturní politiky má však uznání rozmanitosti lidí stejně závažné důsledky.

Ještě včera byly zásadní rozdíly popírány a pozorované rozdíly se snažily vysvětlit vlivy prostředí. Rozdíly mezi národy a rasami měly být způsobeny klimatem, stravou nebo výchovou, a proto byly pouze povrchní a nepodstatné. Věřilo se, že pod tím vším vystupuje do popředí obecná lidská přirozenost, rovnost lidstva. A z toho pak vycházely všechny mezinárodní snahy, které jsme v minulosti zažili v politice, ekonomice a kultuře, a to zjevně oprávněně.

Pokud jsou si národy a rasy v podstatě rovny, pak hranice mezi státy ztrácejí svůj význam a zůstávají jen libovolnými náhodami historického vývoje. A pak je požadavek na odstranění hranic mezi dnešními státy oprávněný, stejně jako byly v minulosti postupně odstraňovány bariéry mezi městy a knížectvími pestrého německého středověku. V průběhu dějin se z kmenů, měst, zemí a států staly dnešní velké říše. Zdálo by se logické považovat sloučení těchto říší do ještě větší jednoty světového státu za nevyhnutelný konec tohoto vývoje. A skutečně, všechny skupiny starého světa vědomě či nevědomě sloužily takovému cíli, ať už jej sledovaly se Stresemannem na cestě „hospodářské Panevropy“ nebo s Trockým v revolučním boji za „Spojené státy evropské jako předchůdce Spojených států světových“, nebo stejně jako jiné skupiny pokračovaly ve snění starého snu o Římské říši. Vedle těchto politických a

ekonomických snah byl však stejný cíl sledován i v kulturní a intelektuální oblasti: I zde šlo o překlenutí všech rozdílů mezi kulturami a intelektuálními projevy národů, které byly vnímány pouze jako vnější a náhodné; Vědci snili o své mezinárodní republice učenců, o jediné pravé vědě, která by byla jednotná a stejná napříč všemi národními hranicemi; v umění lidé hledali „to“ krásné samo o sobě, které by v podstatě muselo mít stejné zákony a formy v Evropě jako v Japonsku, v Americe jako v Africe, a pokud ve včerejším racionalistickém světě ještě vůbec existoval prostor pro víru v božské síly a smysl pro jejich uctívání, pak se nešlo ubránit myšlence, že víra v Boha a jeho formy jednou nabude jednotné podoby pro všechny lidi na zemi.

Je známo, že se na seriózním uskutečnění těchto nadšení usilovně pracovalo, že se v komisích Společnosti národů jednalo o základech jednotné evropské knihy dějin a že jednotný jazyk, jako je uměle vymyšlené „esperanto“ Žida Zamenhofa, znovu a znovu propagovali marxisté, zatímco v církevních kruzích se po jistou dobu se vší vážností ozývaly hlasy pro obnovení církevní latiny jako živého světového jazyka.

S objevy učení o dědičnosti - a to je jejich skutečný význam - byla znemožněna cesta ke všem těmto nemožným cílům. Různorodost lidských forem, které nám stojí před očima jako lidské rasy, není výsledkem různých vlivů prostředí a nelze ji jejich odstraněním přeměnit v jednotný typ „člověka“. Naopak, uznáváme rasovou rozmanitost velkých skupin lidstva jako nezměnitelný, dědičný, osudový zákon, stejně jako rozmanitost talentů uvnitř národa, a z toho vyplývá, že naše politická a kulturní vůle je jen přirozená, tj. i historicky správná, pokud

bere v úvahu tento nezměnitelný fakt rasových rozdílů. Tím padá sen o světové říši, ale také falešný ideál všelidské kultury či umění, které by ve stejných formách a normách platily na celé zemi. Místo toho uznáváme přirozenou podmíněnost národních kultur a národních států, rozmanitost ideálů krásy a forem uměleckého vyjádření, které o ně bojují, a chápeme, že právě v nejhlubších hlubinách a nejvyšších výšinách lidského ducha zůstane starý sen o nadnárodnostní jednotě a uniformitě navždy snem.

Výsledky moderní přírodovědy a její teorie dědičnosti vedou k takovým v pravém slova smyslu revolučním závěrům a jen ti, kteří tyto závěry rozpoznali a potvrdili, si uvědomují jejich význam.

Nordická rasa

Doktrína rovnosti opakovaně vyvolala pohled na dějiny, který se snažil prokázat jednotnou souvislost mezi veškerým historickým a kulturním životem, a to i v minulosti. Všechny rozmanité historické jevy uplynulých tisíciletí byly chápány jako výraz vývoje „lidstva“, které mělo postupovat od nejjednoduššího k nejvyššímu a představovat tak lineární vývoj od nejprimitivnějších podmínek doby kamenné až po moderní současnost. Důsledkem toho bylo, že každý historický nebo kulturně-historický jev, který byl kdysi někde na této zemi skutečností, byl násilně zfalšován na vývojové stadium našeho vlastního ducha. A tak se například děti v německých školách musely rok co rok učit jména a data židovské minulosti, musely recitovat proroky a žalmy a věřit, že každé jejich slovo je kusem dějin naší vlastní kultury.

Dnes vidíme nesmazatelné rozdíly mezi rasami a pokrevní podmíněnost všech historických forem tisíciletí. To, čemu se instinkt vždy bránil, dnes náš vědecký vhled také důvodně odmítá: neexistuje jednotná, nikdy nepřerušená linie historického vzestupu lidstva, ale existují pouze kultury, které se od sebe liší, ale pokaždé jsou spojeny krví a vyjadřují tak podstatu rasy nebo směsice ras, mezi nimiž jsou nepřeklenutelné mezery, protože jsou opět rasově podmíněné.

Nicméně v mnoha, ba ve většině kultur lidských dějin zůstává řada podobností a shod nezaměnitelných. Svět indického myšlení, perského hrdinství, řeckého umění, římského pojetí státu v jeho nejlepších dobách je natolik podobný a příbuzný germánsko-německému typu v nesčetných ohledech, že jsme museli hledat společného nositele všech těchto jevů. Rasová věda nás s překvapivou jasností poučila, že předpoklad, který tak důrazně prosazoval Gobineau, byl správný: umožnila nám rozpoznat nordickou rasu, která je také určujícím prvkem v rasové směsici německého národa a všechny nás biologicky spojuje, jako velkého kulturního nositele lidských dějin. Dnes víme a můžeme krok za krokem dokázat to, co v dobách Gobineaua a Chamberlaina bylo ještě spíše jen tušením: v rozsáhlých migracích se vlaky lidí nordické krve ze severní Evropy opakovaně vydávaly na cestu po celé zeměkouli a staly se zakladateli států a kultur, jejichž podobnost lze vysledovat až k této společné krvi nordické rasy, ale jejichž odlišnosti a různorodost lze vysledovat až k různým rasovým příměsím podrobených původních obyvatel. A jejich výtvory žily a vzkvétaly, dokud výše zmíněné formy biologického rozkladu nakonec nezničily nositele tvůrčí nordické krve.

To znamená, že i současný německý národ si musí vážně hlídat nordické složky své rasové směsi, aby se nestal obětí stejného osudu. A jsme si vědomi toho, že podle zákonů dědičnosti nelze jen na základě fyzických vlastností učinit závazný závěr o rasové dispozici člověka, takže úsudek o míře nordické dědičné dispozice nemůže v konečném důsledku záviset na tvaru hlavy nebo barvě vlasů, ale pouze na míře výkonnosti, s jakou člověk reaguje na daný úkon nordického charakteru.

Materialismus?

Až donedávna byl tento rasový pohled nacionálního socialismu z různých stran kritizován jako popírání duchovních a ideálních hodnot a jako materialistický, hmotný názor, který musí vést k zániku skutečné kultury. Nic není falešnější a nepoctivější než toto obvinění. Je o to lživější, že to bylo právě nechápavé myšlení minulosti, které se ve své teorii prostředí snažilo v nejhrubší podobě odvodit duchovní hodnoty z materiálních předpokladů. Je třeba připomenout, že v šedesátých letech 19. století se Angličan Buckle ve svých „Dějinách anglické civilizace“ vážně pokoušel pochopit ducha a formu literatury národů studiem chemického složení jejich potravy; že francouzský filozof Taine byl ve své „Filosofii umění“ vážně přesvědčen, že libovolný počet nadaných umělců lze získat v každé době prostým nasátím ducha lidí jejich doby; a ještě dnes se v rozšířeném kulturněhistorickém výkladu setkáváme s tím, že vypuknutí německé reformace je se vší vážností vysvětlováno poukazem na odliv dividend, který odpustky znamenaly pro Německo, zatímco pro Itálii představovaly příliv peněz: proto spokojenost na druhé straně Alp, ale vzpoura a náboženské boje na této straně Alp...!

Chceme-li tedy mluvit o materialismu, pak se toto obvinění vztahuje na síly včerejška, ale ne na rasové myšlení dneška. Nikdo z nás totiž nevidí rasu pouze jako materiální fyzický jev, nikdo z nás nevěří, že duch a kultura jsou „funkcí lebečního indexu“. Naopak, v plné shodě s vědou vidíme v pojmu rasy onu celistvost lidského života, v níž se tělo a duch, hmota a duše spojují ve vyšší jednotu. Zda jedno určuje druhé, zda je fyzická forma utvářena duší, nebo naopak zda je duch určován látkou, je metafyzická otázka, která přesahuje to, co je vědecky rozpoznatelné a uznatelné. O tom, že obě stránky lidské bytosti spolu úzce souvisejí, a o reálnosti pojmu rasy však dnes již nemůže být sporu.

Pojem rasy, který si vynucuje reorganizaci celého pohledu na dějiny a svět, tedy není okázalým materialistickým „vysvětlením“, ale pouze vědecky správným popisem skutečných poměrů, a nacionální socialismus si je dobře vědom toho, že za tímto poznáním různosti ras a jejich hodnoty leží svět neznáma, před kterým se pokorně skláníme.

Úkol

V předchozím textu jsme nastínili rasový pohled na nacionální socialismus a postavili jej do kontrastu se světonázorově-politickým přesvědčením minulosti. Bylo ukázáno, jak významné jsou jednotlivé vědecké a biologické poznatky, které budou v budoucnu v těchto číslech často zmiňovány. Zároveň jsme však ukázali, jak jejich skutečný význam nespočívá v nich jako v jednotlivých vědeckých faktech, ale pouze v jejich hodnotě jako jednotlivých stavebních kamenů ve velké stavbě nové vize.

V nacionálněsocialistickém školení bude třeba naučit se mnoho detailů a znát celou řadu skutečností, zejména pro praktickou populační politiku. Nikdy však nesmíme zapomínat na základní souvislosti, o nichž jsme se zmínili v úvodu, a proto nesmíme v tomto oboru dělat učitele z lidí, kteří sice mají jako autority ve svém oboru obsáhlé znalosti v detailech populační statistiky, dědičnosti, rasové hygieny a vědecké rasové vědy, ale nejsou schopni vidět našima očima souhrn světonázorových a politických otázek nebo dokonce vnitřně odmítají závěry, které nacionální socialismus vyvozuje z dnešních vědeckých poznatků. Proto je to těžký a odpovědný úkol pro všechny, kdo pracují na výchově strany a národa. Velká revoluce ducha, a tím i skutečné naplnění nacionálněsocialistického boje není na konci, ale teprve na začátku. A její rozhodnutí bude učiněno v boji o rasové myšlení.